

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku G. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2011 r.,

zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 kwietnia 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną G. W. od wyroku z dnia 30 grudnia 2009 r. Sądu Apelacyjnego, którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 2 września 2009 r. oddalającego odwołanie wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiającej renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny wywiódł, że skarga nie została opłacona (art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa o kosztach) i jako wniesiona przez pełnomocnika będącego radcą prawnym podlegała

odrzuconiu bez wezwania o uiszczenie tej opłaty (art. 130² § 3 k.p.c.). Co prawda z dniem 1 lipca 2009 r. przepis art. 130² § 3 k.p.c. został uchylony na mocy art. 1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234, poz. 1571, zwanej dalej ustawą zmieniającą), to jednak zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy zmieniającej jej przepisy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. po 1 lipca 2009 r. Tymczasem postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte w kwietniu 2008 r., a więc przed tą datą. Z tego względu w sprawie tej stosuje się przepisy dotychczasowe.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wnioskodawczyni wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyjęcie skargi do rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca wskazała na wątpliwości interpretacyjne jakie pojawiają się odnośnie do sposobu dokonywania opłaty i sprecyzowania jej określenia, stwierdzając, że art. 36 ustawy o kosztach postępuje się określeniem opłaty podstawowej, natomiast art. 130² § 3 k.p.c. - określeniem „opłaty w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości”. W tej kwestii funkcjonuje również pojęcie „opłaty stałej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest usprawiedliwione, aczkolwiek nie z przyczyn w nim podanych, gdyż wątpliwości związane z rodzajem opłaty zostały jednolicie rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy (por. między innymi uchwałę z dnia 26 września 2006 r., II UZP 11/06, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 163, w której stwierdzono, że art. 130² § 3 k.p.c. stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Zażalenie podlega uwzględnieniu z tego względu, że Sąd drugiej instancji błędnie zinterpretował art. 8 ust. 1 ustawy zmieniającej, zgodnie z którym przepisy tej ustawy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie, z zastrzeżeniem ust. 2-5, które nie znajdują zastosowania w rozpoznawanym przypadku. Sąd drugiej instancji zdaje się stać na stanowisku, że skoro postępowanie w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego zostało wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej (1 lipca 2009 r.), to

również w postępowaniu wszczętym wniesieniem skargi kasacyjnej zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe, w tym art. 130² § 3 k.p.c. Pogląd ten jest błędny.

Już w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07 (OSNC 2008 nr 11, poz. 122), której nadano moc zasady prawnej, przyjęto, że sprawa wywołana przez wniesienie skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego jest w znaczeniu „technicznoprocesowym” sprawą nową, odrębną od tej, w której zapadło orzeczenie, od którego wniesiono skargę kasacyjną. Oznacza to, że postępowanie wszczęte skargą kasacyjną nie stanowi kontynuacji dotychczasowego postępowania, a w konsekwencji, że do takiego postępowania, wszczętego skargą kasacyjną wniesioną po 1 lipca 2009 r. nie znajduje zastosowania uchylony art. 130² § 3 k.p.c. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 czerwca 2010 r., II UZP 4/10 (Biul.SN 2010 nr 6, s.18), mającej moc zasady prawnej i stwierdzającej, że nieopłacona skarga kasacyjna złożona przez adwokata lub radcę prawnego po wejściu w życie ustawy zmieniającej podlega odrzuceniu w razie niewykonania zarządzenia wzywającego do opłacenia skargi (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 130 § 1 k.p.c.). Oznacza to w dalszej kolejności, iż do skargi kasacyjnej wniesionej po 30 czerwca 2009 r. możliwość zastosowania art. 130² § 3 k.p.c. jest wyłączona, a odpowiednie zastosowanie znajduje art. 130 § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.